

JANA JAVORSKÁ

МОТОВАБА

Jana Javorská

MOTOBABA

Copyright

Autorka: Jana Javorská

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-328-2 (ePub)

978-80-7512-329-9 (mobipocket)

978-80-7512-330-5 (pdf)

MOTTO:

Pro ženy – jestliže tě tvůj chlap není schopen
uspokojit, pořid' si motorku.

Větší orgasmus nikdy s nikým nezažiješ.

Pro muže – jestliže ti už nepomáhá ani viagra,
vyměň konečně svůj protějšek

za pořádný stroj.

MOTOBABA.....	2
MOTTO:.....	4
SUZUKI VS 800 INTRUDER.....	10
NEHODA	12
VÝLETY.....	22
MOTORKÁŘSKÉ SRAZY.....	28
AUTOMOTODROM BRNO.....	31
BRUTÁLNÍ NESTVŮRA S NÁZVEM YAMAHA MT-01.....	35
ORLÍ HNÍZDO NEBOLI DAS KEHLSTEINHAUS.....	40
SARDINIE	44
BÝT, ČI NEBÝT	52
SACHSENRING 2013.....	61
MOTOŠKOLA S PEPÍKEM SRŠNĚM	67
INSTRUKTOR NA ZABITÍ	76
POVÍDKY	82
<i>Masačky.....</i>	<i>82</i>
<i>Pitomcem snadno a rychle</i>	<i>88</i>
<i>Léčba šokem</i>	<i>96</i>
<i>Bzum bzum bzum</i>	<i>103</i>
<i>Policejní akce</i>	<i>110</i>
TÍMTO BYCH CHTĚLA PODĚKOVAT:	116
DALŠÍ DÍLA AUTORKY JANY JAVORSKÉ ALIAS JANE MAKEPEACE	117

Každý, kdo má doma motorku, zná přesně ten pocit, kdy se rozhodne, že se jen tak projede nebo ji osedlá z jakéhokoli důvodu. Adrenalin se mu vkrádá do žil už v momentě, kdy začne snášet na hromádku nezbytné ochranné oblečení, a poté se do něho pracně nasouká.

Tedy úplně všichni nemají tento postup, ale většina mých přátel, kteří jezdí v naší partě, to tak dělá. Kdo už jednou upadl, přesně ví, o čem je řeč. Ježdění v kratasech, tričku a nedej bože jen v pantoflích, přenecháváme raději sebevrahům, neboť pouhý pád na asfalt, k němuž někdy dojde i v sebemenší rychlosti, znamená ošklivá zranění. Ale o tom až mnohem později.

Ted' si vychutnejme ten pocit, kdy se začneme oblékat do kombinézy, nebo navlékat kalhoty a bundu. Pokud se člověk ještě nezpotil, není to takový problém. Pokaždé se mi třesou ruce už v okamžiku, kdy odemykám garáž a z ramínka sundávám svoji černou koženou kombinézu. Pravda, jakmile venkovní teplota přesáhne 25 stupňů Celsia, začínám litovat, že jsem si nepořídila raději nějakou v bílé barvě. Stačí ovšem jediný pohled na muší hřbitov, který se nachází na rukávech, a je mi jasné, že volba byla skvělá.

Nasadím si chránič páteře, nasoukám se do svojí druhé kůže, obuju si vysoké boty a navléknu reflexní vestu. Takto vyzbrojena popadnu helmu a rukavice a

vrzavým krokem Robocopa odcházím do garáže vytlačit svoji milovanou Yamahu R1. No, jasně, že je to motorka pro dámy absolutně nevhodná a je stavěná spíše na závodní okruh než na silnici, ale já ji miluju. A zaručeně bych neměnila za žádného naháče, jak mě neustále nabádá můj manžel.

Otočím klíčkem a uslyším známý zvuk, kterým mě ta moje holka vždy vítá. Zapnu sytič, zmáčknu spojku a nastartuji. „Vrrm, vrrm,“ ozve se libozvučné zavrčení motoru a z výfuku se vypaří první dávka zplodin. Jakmile zavoní na dvoře, pomalu vypínám sytič. Moje kráska je připravena vyrazit.

Nasadím si tedy helmu a pracně se nacpu do rukavic. Zacvaknu utahovací kolečka, jež pomáhají rukavicím těsně přilnout k rukávům kombinézy a vytvořit tak ochranný štít. Konečně nasedám. Cítím tu sílu vzpínajících se koní. Zmáčknu spojku, vykopnu stojánek a zařadím jedničku. Opatrně vyjedu s motorkou uličkou kolem domu a jdu zamknout branku. Rozsvítím světla, ještě jednou pohlédnu na kontrolky, zaklapnu hledí a vyjždím. „Vrrrrm,“ zaduní ulicí, přeřadím rychlost – dvě, tři, čtyři. Vyjždím z města a zahýbám v náklonu do ostré pravé zatáčky – přidat plyn, pět, šest - a jsem pryč.

Takto jsem však nejezdila vždycky. Já jsem začala už kdysi dávno, kdy ještě nebyla na pionýru povinná přílba. V šestnácti letech mi táta sehnal od mého

nevlastního bratrance lehce jetou motorku Jawa Pionýr 21 a já byla v ten moment v sedmém nebi. Už v té době jsme byly parta bláznivých holek a vyrážely jsme do okolních vesnic lovit kluky.

Tehdy byl benzín za necelých dvacet korun a naše pionýry nasýtil třílitrový kanystr. Lumpáren jsme se tehdy navyváděly víc než kluci, ale vždycky nám to - na rozdíl od nich - nějak prošlo. Časem jsme však získaly řidičské průkazy na auto a bylo po divokém ježdění. Naše mašiny podědili mladší sourozenci a my měly jiné zájmy.

Tak šel čas a na ježdění se zapomnělo. Přišly děti, kamarádky se rozutekly do všech koutů, ale žádnou z nás by zaručeně nenapadlo kupovat si nějaký stroj. Jednoho krásného dne s tím nápadem přišel můj manžel. Kdysi prý jezdil na motorce a chtěl by si znovu nějakou pořídit. Jaksi mi přitom pozapomněl odhalit tajemství svých obroušených a plastikou poznamenaných kolen.

K Vánocům si tedy pořídil Yamahu R1 a já byla odsouzena dělat mu celou dobu batoh, avšak díky vyjížd'kám se nás dala dohromady parta skvělých lidí a naše výlety se začaly konat pravidelně každý víkend. V čele naší bandy vždy jel Pepíno, který vlastnil úžasnou chromovanou tříkolku. Celá parta se za ním držela jako hejno včel za svojí královnou.

Jakmile jsme někde zastavili, seběhlo se hned plno čumilů, aby obdivovali naše stroje. Netrvalo dlouho a mě přestalo bavit sledovat cestu z pozice spolujezdce. Když

můj manžel přišel s návrhem, že si k erjedničce koupíme ještě choppera rozhodla jsem: „Jedině pod podmínkou, že to bude moje motorka.“

Manžel si sice chvíli brblal něco pod vousy, ale nakonec souhlasil. Myslel si totiž, že se mi nebude chtít znovu do autoškoly, abych si udělala papíry na velkou motorku. To se ale spletl. Jakmile jsem přinesla přihlášku, musel se mnou začít trénovat. Ovšem takový silný stroj, jako je Yamaha R1, není na trénování nezkušených začátečníků vůbec vhodný. Bylo tedy jasné, že se musí koupit chopper, a tak se také stalo. Měla jsem báječnou motorku, která byla jenom moje.

SUZUKI VS 800 INTRUDER

Moje radost byla obrovská. Jakmile jsem dostala řidičák, byla ze mě rázem MOTOBABA. Problém byl v tom, že jsem sice papíry udělala, ale byl konec sezóny a na silnicích nebylo pro začátečníka příliš bezpečno. Několikrát jsem se svezla, ale kvůli sychravému počasí

jsem musela mého nového miláčka zagarážovat. Už jsem se těšila na jaro, až znovu vyrazím na silnice. Přece jen to ježdění přes zimu nezapomenu.

NEHODA

Konečně bylo po Vánocích, dokonce i Silvestr byl za námi a já se nemohla dočkat, až bude venku trochu přívětivější počasí, a tím budu mít i já možnost zahájit naši motosezónu 2008.

Ovšem jisté obavy jsem nepatrně pociťovala. Po půl roce, kdy jsem se na svoji motorku chodila tak maximálně dívat do garáže, bude můj rozjezd trochu rozpačitý. Věřila jsem však, že se to brzy srovná a nakonec získám tu správnou jistotu, kterou potřebuje každý motorkář, aby zvládl bezpečně svůj stroj.

Toho dne bylo počasí dost proměnlivé. Sluníčko však chvílemi svítilo už od rána. Teplota sice ještě nic moc, ale kolem deseti stupňů a suché silnice, to je pro choppráky akorát.

„Po obědě se pojedeme projet,“ navrhl manžel, „už se moc těším, jak zahájíme sezónu.“

Jakmile jsme se začali chystat, obloha se zatáhla a objevily se sněhové vločky. Naštěstí to byla jenom přeháňka a za okamžik už se znovu usmívalo sluníčko.